

Анна ЄГОРОВА – молода полтавська поетка. Народилася 22 грудня 1993 року, закінчила Полтавський міський багатoproфільний ліцей № 1 імені І. П. Котляревського, нині навчається на 2 курсі факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Бере активну участь у культурному житті Полтавщини, багато спілкується з творчими людьми краю, входить до незалежного мистецького об'єднання "Магнит Opus". Захоплюється поезією В. Маяковського, Й. Бродського та прозою Ф. Кафки. Має мрію створити в рідному місті могутній мистецький осередок, метою якого було б повернення людської культури в список цінностей сучасної молоді. Долучалася до багатьох літературних подій: Міжнародного мистецького фестивалю "Рекітське сузір'я", фестивалю "Йогансен-фест", регіональних читань і слемів тощо. Друкувалася в періодиці й колективних збірниках.

ДО Р. ІН.

Це тісто
споконвічно місили,
І чути зараз на нашому березі:
Понаїхали в наші
Білі зими
Чорні серпні та жовті вересні.

Понаїхали – в зими та весни,
Хоч не мали достатніх прав.
Припливла (наче г.) без весел
Вже й не зовсім біла пора.

Тільки дивна ця мірка "брудно":
Тут ще чисто, а ось вже – ні.
Як у січні багато буднів,
Так й у вересні є вихідні.

Уявіть цю красу: білий місяць млів
Між хвилями чорно-терновими.
Уявіть дуже чорну шию землі
Під білосніжним коміром!

Чорні надра по жовтих зернах
Білий плуг працелюбно зоре.
Краще вже біле, блакитне, чорне,
Ніж чисте, але прозоре.

* * *

Спокій несталий
Поки зі мною
Звички мої та недоліки,
Доки настали
Ніччю сумною
Тижні дурних трудовоголів.

Пекар – калач,
А Поштар – листи,
А я пишу оду лицарям...
Хочеш плач,
А хочеш рости,
А хочеш – гуляй із принцями.

Твої зіниці,
Хоча й завширшки
З твоєю недоцільну красу,
Малюють принців,

Як дядько Шишкін
“Утро в сосновом лесу”.

Таке мале,
Та все це – ти...
Коліна мрійливі, голенькі...
Одне “але”:
Як не крути,
Принци – теж трудоголіки.

* * *

Я навмисно сьогодні спинюся
Там, де сонце в повітрі тече,
Щоби в тузі, спокусі й русі
Обливати тебе дощем.

І воліти спросоння голосно,
І волати між голубів,
Повз міські піраміди та конуси
Вітрила здійсмати тобі.

Я буду дивитись фільми,
Щоб шум тобі заважав,
І дмухати в радіохвилі,
Здіймаючи п-ний вал.

І коли ти спізнишся знову,
Я знесу всі міські фасади.
Я калічитиму твою мову,
Щоб нічого не міг казати.

* * *

Серпневий вітер
Прибирає узбіччя
Вечірні смути
Минаються
Він дихає поміж
зів'яле літо
в обличчя
і я задихаюся

він відтепер
завжди на роботі
неначе змарнілий
тато
він – волонтер
і зовсім не проти
липневі сліди
стирати

трохи вгору –
й розкішна постіль
щоліта вона незастелена
але як тільки
приходять гості
ліжко здійсмається стелею.

Як тільки цих
Гостей вересневих
Не привітавшись
Впустили
Неначе псих
Серпневий вітер
Набрався міцної
Сили

Немов заклинала всіх
мов течія
Той босий грім
розпочався
Тепер захлинаюся
Не тільки я
Вся осінь ним
Захлинається.

ПОЛОНЕНІ ЛЮТНЕВОЇ КРИГИ

Ходили й плавали,
Старі й малі,
Картали й плавили
Кораблі

Нові вітрила
Обростали кригою
А ти відкрила
Пакунок з книгою

а в книзі дзиґами
грають блаженно,
ногами дригають
навіжені

Достатньо широко
Рота розкрито,
Кульгаві вироки
Сіють жито

Лютневі вироки
задоволені
допоки викрики
жаліють оленів

і поки ти слізьми
гортала день
пірати обгризли
твій корабель

і ти, гризучи
новеньку книгу,
помалу зникала
й пірнала в кригу

і в кризі блукаєш,
ти не самотня:

нас заблокує
сьогодні.

* * *

Знов семичленна згряя
Завтра злітати буде.
Це мій найгірший грудень,
Та іншого я не маю.

Скаженіють найближчі люди,
Дощі висипаються мокрим горохом.
Це мій найгірший грудень,
Хоча й найкращого року.

За тиждень – новенький січень,
Його ще не забруднили.
Тому всі довкола кличуть і кличуть
Січневі святкові днини.

А я ще трохи поїжджу дахом,
Ще трохи за ним поплачу:
Тож грудню, нехай ти невдаха,
Але визначної вдачі!

* * *

Твої темно-карі ночі
Мої охоплюють дні,
А ночі мої сумні
Наді мною тобою регочуть.

Вже погляди знемоглися.
Прошу без жодних прикрас:
Дозволь мені тільки раз
Зникнути з ним у лісі.

І ми одне одного просимо,
Повільно з тобою сходимо:
Зокрема ти – тільки сходами,
Зокрема я – ще й із розуму.

Ми стежками-терезами
У лісі блукаємо босі.
Вірність тепер за мною голосить,
Вона мене більше не знає.

* * *

Обличчя уже не ті.
Від сміху небесних тіл
Вони посміхаються також
Так само на самоті

Тіла легшають
Міста меншають
І меншає місяць.
Грає решетом

Він
І зрештою
місто місить.

А далі – ніжно
Та дуже плавно
Неначе пан
У своїх коханок
Ранок входить у ніч.
Не видно їхніх облич
Поки ще дуже рано.

Руки затримуються руками –
Уже за дверима день.
І так, як це буває в людей,
Ніч назовсім зникає,
А ранок наслідують тінь.
Їхні
Обличчя уже не ті.

* * *

Іноді
Трохи
Північніше півночі
Ти починаєш себе любити:
Козячі роги,
Мізки півнячі,
Навіть пекельні копита...

Але що далі
Гортаєш фото
Своїх чепурних однолітків,
То більш невдала
Твоя істота
То більші твої недоліки.

І так паскудно
Тобі, людино,
Жалю доливає тиша оця.
У ці секунди,
У ці єдині
Нестримно хочеться вішатися.

У битві ідей
Кривава гуща;
На щастя, одна не гине.
Ти згадуєш те,
Що ти –
краща за будь-що.
Яка не яка,
А людина.

* * *

Сонце – не тільки
Нове щодня:
Безперервно та вічно нове.
Світанків кілька
Печаль моя
Безперервно і знову рве.

Як відпочити
– одвічно мучить
Тягар – куди не несла б
Немов я вчитель
А мій кращий учень
Мене тільки-но відіслав...

Мені до істини
Як до смерті:
Ні як не відчути дотику
Все одно гризтиму
Дурні вперті
Доки не стулите ротики

Сміття у баках
Сміття в підручниках
Чистим бути немає сил
Це – мій собака
Мною приручений
І він мене зараз вкусив

Собаки й суки
З якоїсь статі
Мені роздають поради
Це – мої руки
Ви їх спитайте
Чи можуть вони прощати

ВДОМА

Сивиною свого чола
Сильний вітер мене лякав,
І соромився місяць новий,
У вікні стоячи голяка.

Сивий вітер мене лякав,
Гнівним басом ганяв коридорами.
І жаби, що десь на ставу,
Ніби поруч, затараторили.

Короткі привіти й обітниці трохи довші...
Дорожча нам правда, друже Платоне,
Мов рідна Земля дорожча
За Юпітери і Плутони.

А звуки приємні й жадані,
Звуки й співзвучні мости,
Заглушено цими жабами,
Найперша із котрих ти.

Заглушено хвилю райдужну
Мережива диких вілх.
Я жаб і тхорів ненавиджу:
Ненавиджу бліх і цвіль.

Цей регіт ставкових навмисностей
Остаточо мене порвав.
Забирай його хоч до безвісти,
Забери вже свого тхора.

* * *

Несподівано й зовсім спонтанно,
Відштовхнувшись від неба, ліг
На землі підзолисті рани
Білим мохом лютневий сніг.

Крижані розпускаються квіти,
І співає вітер німий...
Та радіють чомусь тільки діти
Білосніжному хутру зими.

Матюкнеться водій на нього
І двірник, що у парку прибрав...
Сніг назве бормотун убогий
Тягарем для свого горба...

Хто б собі не знаходив стимул
Матюкати сніг бозна-де,
Він не винен у тому, що йтиме,
Він не винен у тому, що йде.